

ZALÁN TIBOR

Létismeretlenes egyenletek

EGY ELMARADT TELEFON MIATT

Kiköp

*a szálloda magából
szédelvek verejték áztatja el
ingem hallgatom a tenger verése
hogyan szelidül bele a szomszéd
hotel egész nap nyüzsgő latin zenéibe*

Reggel

*a parton kagylókat
szedtem miket a hullámok gazdáik
nélkül vetettek ki a finom parti homokra
messzire néztem de nem láttam túl
másnapos szemem hullámzó vérfüggönyén*

A tenger

*vöröslött-e játszva vért és
lebegést vagy valóban
megszakadt bennem valami
a szememen át szakadt meg a szív
adása megtántorodtam levert
a fény lebutított a várakozás
bár nem tudtam mire várok
ennyire nyugtalan így elveszetten itt*

Itt holdsütésben

*lovakat láttam a tengeren
vágatni vállamra sólymok
ültek egy zongorából előtörtek
a megtébolyodott orchideák és az
ablak keretéről fejjel lefelé lógott az isten*

*Majd elmesélem
hogyan tördelt apró
szilánkokra az egyedüllét
szobám márvány hidegében
szobrász a magány kifaragja a láz
nyugtalan formáit és a sötét mélyén verdeső
jajdulásokat a reménytelenség durva tömbjeiből*

*Ha akarod
elmondom hogyan
roppantotta szét a tarkóm
a sás közé rejtőzött szárnyas
oroszlán hogyan prédikáltam
a larnacai templomtéren vakító
napsütésben a béna és néma madaraknak*

*hogyan
érkeztek meg
egymás után a hold
felől a denevérek sötét
esőként áztatva el a tengerpart
sótól és széltől és sóhajtól fehér szikláit*

*És hiába
vártam ismét
nem jött el a hajó
nem hozta árbocán a
szerelem vagy a halál ezüst
jeleit csak a három kígyó
tekeredett elő a tenger felől
a kikötő olajos betonjára hol
egyedül álltam várakozás nélkül
a régről itt hagyott sirályvijjogásban*

*És háromszor
fojtott meg a három
rettenetes tengeri féreg*

*Az éjszakáim
magányosabban
teltek mint ha egyedül
lettem volna mert már én
sem voltam velem üresség lakta
testem
visszhangtalan
sötét és álomtalan
tompaság a lelkem valahol
kint lebegett vacogott minden
éjjel a vizek fölött ahol egykoron
a nagyobb lélek lebegve megjelent és
már nincs ott és már soha nem fog oda visszatérni*

*Kulcsra zárt
ajtómon átjártak
a sötétséggel megrakott
vonatok testemen tolattak
keresztül a tehervagonok át
meg át reggelente szétvagdalt
összeroncsolt darabokra szaggatott
emberemlék-cafatokat rugdostak ágy alá
roppant bakancsaikkal a vidám tekintetű kalauzok*

*Ha nem aludtál
éjjel én úgy sajnálom
ahogy a platánfákat siratom
az abonyi
állomás előtt
melyeket szélvihar
döntött ki vagy térdre
rogyasztott a fejsze benzines fűrész*

*de az
is lehet ott
állnak a platánok
az állomás előtt most*

*is mint régen és mindig
csak az én beteges
és lelkiismeret-furdalásos
képzeltésem pusztította ki
őket hogy jobban tudjak magamnak
fájni ebben az értelmetlenül
megkoreografált sértődött szenvedésben*

*Ha nem aludtál
várakozva a hangra
téged szólító éjszakában
én szégyellem a némaságot*

*Lézengő ritterek
és bohócnak öltöztetett
sunyi katonák vittek fénytelen
ösvényeken a cézár palotájába
a kertben pávák rikoltoztak s terítették
szét pávaszemekkel villámló farkukat a
nyugtalan tenger felé az öbölben két hadihajó
vigyázta a kertet célzott ágyúkkal a sétány irányában*

*Hosszú asztalokon
roskadozó étkek füstöltek
s az üvegpadról keresztül
látni lehetett a falvakban éhezőket
az elmocskolt kalapokat vállakat nyálukat
csorgató kóborkutyákat
futkározni a szennyhalmok között
trágyával megrakott számárkordékat
nyiszorogni a kásás sáros utak kátyúiban
megcsonkított
koldusokat és elmocskolódt
tekintetű gyerekeket csellengeni
az utak mentén markukat éhesen az
asztal felé fölnyújtva könyörgőn morzsáért
csontokért*

*lerágott csontjaikért
 fölnyúlni csontsovány
 öregasszonyokat ülni a szaros
 árokpartokon szakadt ruháikban
 meztelen feketéllő bütykös csontlábbal*

*és a
 tányéron
 kukacok váltak ki
 hemzsegték elő a
 barna sültből peregtek
 ki az ezüstösen derengő
 töltött csukából tekergőztek
 föl a kaviárpöttyök alól a piros
 csirkecombok rostjai közül
 és búzihódt húggá poshadt
 poharamban a drága
 vörösbőr a gyöngyöző
 pezsgő az aranylő
 whisky*

*Két oldalról
 fogták karomat
 vittek lóbáltak a fák
 fölött rángattak röhögve
 akár kötélén tornászó bohóc
 lettem volna húztak a tengerparton*

*át a tengeren
 át a hold és föld
 között megszállásodott
 levegőben fehér házak között
 felhők között és az ébredező angyalok
 háza előtt húztak végig verejtékemben húztak
 fejfájásomon
 ráncigáltak keresztül
 forgó földre állítottak a bohócnak
 öltözött katonák Európát szétlézengő ritterek*

*Ha nem
hinnél nekem
úgy megaláz hitetlenséged
bizalmatlanságod
szétdönti önbecsülésem
még ég felé meredező romos
díszleteit és minden ami eddig történt
és mind a szenvedés csak rosszul
értelmezett színjáték volt hol
színész s néző összecserélte
a szerepét vagy csak a
rendező nem értette
jól a szövegkönyvet
és a
tragédiából
bohózatot rendezett
(ám ha ő tudta jól és ez
is megengedhető – a legtöbb
komédia mélyebb és megrendítőbb
a félreszerkesztett tehát nevetséges tragédiáknál)*

*ha nem
hinnél nekem
kinek mesélem majd
el amikor kiköpött a szálloda
magából és szédelegtem verejték
áztatta el ingem hallgattam a
tenger verését hallgattam
lassuló szívverésemet
hallgattam magam
halogattam a
csöndben*